

BIBLIOTEKA
SHTETIT

814-1
RSL

LLAMBRO RUCI

*Shpërthim
Prilli*

Vjersha dhe poema

814-1

RRL.

LLAMBRO RUCI

SHPËRTHIM PRILLI

Vjersha dhe poema

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

POEZIA

I dua ditët, netët
plot zhurma e lëvizje,
më zgjohet ritmi i jetës,
jehon në këngën time.
Peisazhin e Atdheut
me ujra, lisa e limonë
e ndjej kur lule çel
e fryn plot me aromë.
Dhe dallgët nëpër supe
i ndjej kur më mbulojnë
plot me petale shkume
në këngë hijeshojnë.
Rrëketë e përrenjtë
e fryrë në pranverë
si ikin fjalëshumë
në kraharor i ndjej.
Gëzimi, lumturia
burojnë, burojnë paprerë;
nga jeta e begatshme
vërshojnë në çdo vjershë.
Dhe njerëzit e mi,

i njoh apo s'i njoh,
të shtrenjtë unë i kam,
mes këngëve i shoh...
Gëzimin s'e kërkoj
pas shpirtrave të zbeta, —
në fusha e uzina
mes njerëzve e gjeta.
Më mbeti nëpër duar
kjo tokë frymëngrohta
ku qengjat blegërijnë
si vargje ndër kullota.
I dua ditët, netët
plot zhurma e lëvizje,
më zgjohet ritmi i jetës,
jehon në këngën time.

FUND DHJETORI

Mbrëmja derdh pëlhurë të artë me yje,
zërat e fshatit po qetohen një nga një.
Një mëllenjë befas klith
pastaj në kaçube bie e flë. .

Mbi fytyrë më pikon drita e yjeve
dhe hija e bardhë e maleve.
Fryn flladi dhe udhë u jap mendimeve
që nga kopshtet në dihatjen e staneve.

Fund i një viti po shuhet si yjet
që lenë pas një shteg me dritë,
na la tryezën e begatshme
dhe një ëndërr në ison e këngës, te sytë.

KËNGË PËR FSHATIN TIM NË BREGUN E DETIT

(poemë)

Vjeshta e sivjetme me degë të rënda
mendjen ma mori, më dehu;
kokrrat e pjekura m'i përpjek në fytyrë
harbuar nga ajri,
uji e plehu.

Kopshteve zbres e ulem mes fshatarëve
ku na zë hera mbi gurë a nën pemë.
Pi ujë me gllënjka nga pagurja e tyre
e me zë të ndezur
këngëve ua them.

Ulem me ta e këmbejmë mendime
për çdo punë, për çdo fletë.
Sytë dhe fjalët i duan të thjeshta, të mira
si frutet e pjekura,
që varen ndër degë.

Bukën e thyejnë më dysh...
Për bijtë frutat i ruajnë sepeteve,
po vetë s'i prekin me dorë.
Për ne para kohe
rrudhen e plaken.

Në thinjat e tyre ka rënë
meraku e gëzimi për jetën e nipërve e bijve,
si majat
që mbulohen me borë —
kulmet e lartësive.

*

*

*

Me moshatarët djersij në punët e stinës
ku pikon lëngu i rrushit, i pjeshkës.
Arkat me ta i mbaj përmbi shpinë —
gjithë peisazhin e pjekur
të vjeshtës.

Në sedër jam me ta dhe s'e fsheh,
diçka bëjnë më shumë se unë
kur agrumet rrisin në tokën shterpë...
Kështu na rrjedh jeta plot vrulle,
pa bujë.

S'i trembemi breshërit e shiut që na lag,
as erës që degët përthyen.
Me duar thërrojmë shkëmbinjtë
që ujërat
jetën kudo të shpien.

*

*

*

Brigje me damarë guri ku ngurosen stuhitë...
Moti fryn i gufuar nga deti
e lulet i ndez, natyra plot hove lëviz —
në çdo syth e gjethe
jeta shkrepit.

Këtu kam lënë timbrin, jehonën e zërit,
prekjen e duarve në çdo rrënjë e fletë,
kapur pas jeleve të bardha të dallgëve
kur këngët i nisa
në jetë.

Kam ndjekur peshqit e fluturat,
gjymtyrët i çora ndër ferra pas zogjve.
Me dorë i preka gjithë bukuritë
që syri më kapte
te ty vendlindje.

Me mushkën dilja çdo pasdite
gjer atje larg ku bari fëshfërinte.
Gjithësisë i recitoja Naim Frashërin,
zogjtë brofnin,
mushka zilen tringëllinte.

*

*

*

Në ato vite jetuam ngjarje të mëdha
me kooperativën që hyri në fshat,
me të tjera udhë, të tjera dashuri,
me socializmin derdhur në ëndrra,
në gjak.

Një nga një u shkulën gjerdhet
dhe kufijtë mes zemrave — udhë të ngrira.
Më e bukura ditë kish rënë në vendlindje
e unë si deti,
nga hareja buçisja.

Oborret mbushur si në dasma,
kënga hidhej lart
si e prerë dallge.
Me sytë te yjet ëndërronim
të afërtën të ardhme...

*

*

*

Gjurmët e hapave kërkoj në ledhet që ngritëm
sa herë rrebeshet u derdhën me vrulle.
Të hapej dita kurrë nuk pritëm,
me gjoks e premë shiun,
erën me shkulme.

Po rruga s'ish e lehtë gjer te kjo ditë.
(Lufta ende s'ka sosur.
Shpirtrave akoma rrëmon si insekt me brirë,
kjo «imja» e «jotja»
me dhembje e brejtje).

S'ish e lehtë të ndaheshim nga sinoret,
mëkëmbur me halle nga brezi në brez,
po kooperativa i shkuli
si pemë të kalbura
me rrënjë e degë.

Dhe fshatarët e mi
jetën mes punëve e gëzimeve
e lanë,
çdo bime si fëmijëve
dashuri, përkujdesje i dhanë.